

"DIEVČATÁ, NESTOPUJTE NA DIAĽNICI SÍZ."
VRAH NA ÚTEKU!

DIAĽNICA SÍZ

ZUZANA BILAVSKÁ

www.elist.sk

ZUZANA BILAVSKÁ

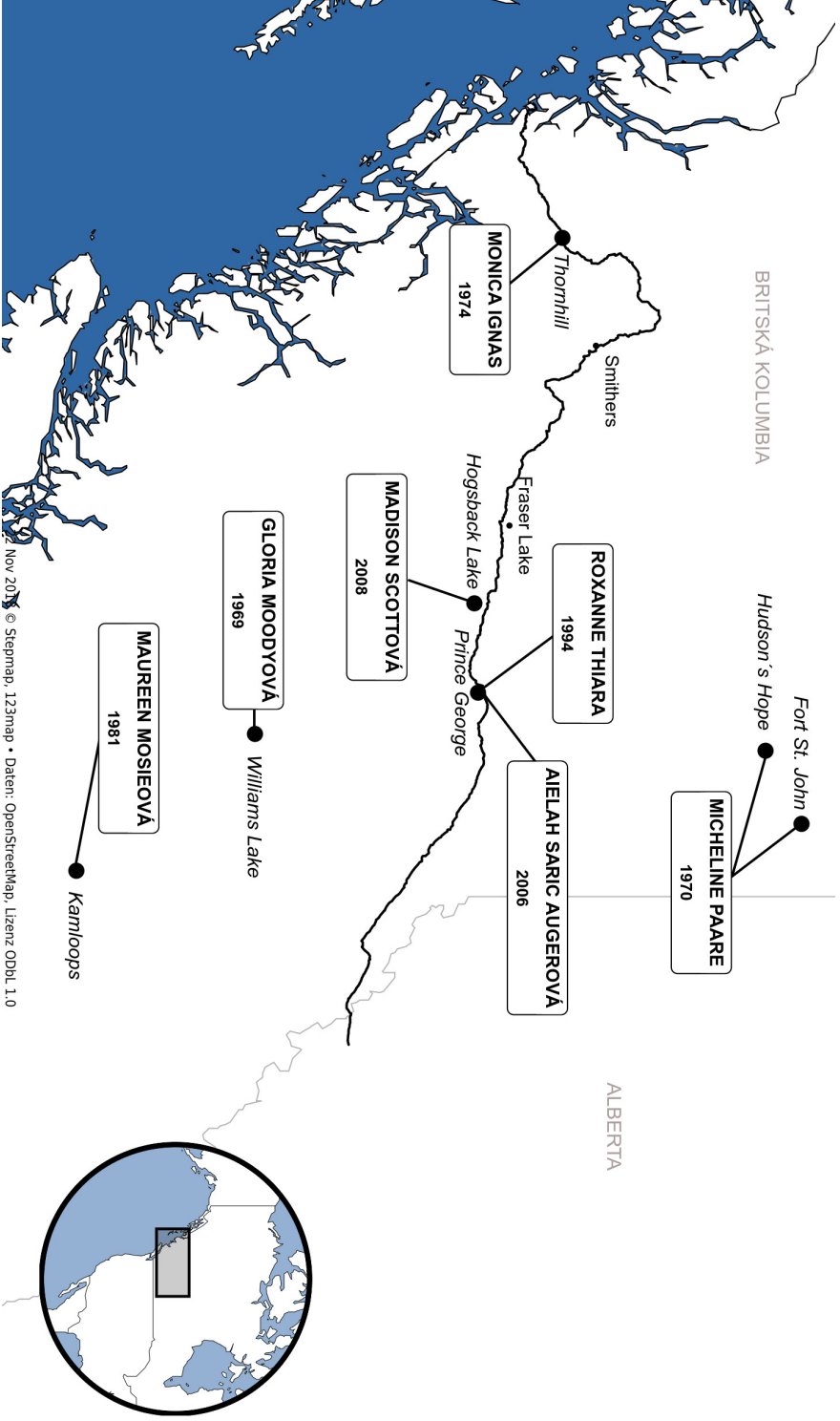
DIAĽNICA SÍZ

Autorka: © Zuzana Bilavská
Korektorka: Mgr. Lenka Mondočková
Grafika obálky: © Matej Faltin
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2019, prvé vydanie
Tlač: Tešínska tiskárna

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-181-5

„Diaľnica číslo 16 je súčasťou diaľničného systému Trans-Kanada a s najväčšou pravdepodobnosťou na nej stretnete viac medvedov než áut. Nádherná príroda, čerstvý vzduch a žiarivé vodopády. Cesta je svojim krásnym a zároveň zlovestným aspektom tým najlepším priateľom samotného diabla a miestni obyvatelia jej nepovedia inak ako DIAĽNICA SÍZ. Prezývku dostala zaslúžene. Už po desaťročia na nej miznú dievčatá a ženy, ktoré zostali navždy nezvestné, alebo sa ich telá našli zohavené v jej blízkosti. Napriek niekoľkým podozrivým zostáva táto záhada po desaťročia nevyriešená a obetí stále pribúda...“

1

Gloria Moodyová – rok 1969

Gloria bola veselá žena. Milovala zábavu a vždy sa snažila pomáhať ostatným. Nikdy nikomu neublížila, nemala nepriateľov a možno práve to bol dôvod, prečo sa vôbec nebála. Nemala strach takmer z ničoho a nikoho. Ku každému bola priateľská. Bola dobrou matkou, manželkou a sestrou. Jej dcéra ju občas privádzala do šialenstva, no akokoľvek sa snažila byť na ňu prísna, prednáška o morálke sa napokon zmenila na rozhovor dvoch kamarátok. Jej dcéra Vanessa bola ešte malá, no Gloria sa obávala, že na svoj vek príliš zrelá.

„Chcem si zabaliť aj tieto kovbojské čizmy!“ mávala jej pred očami topánkami v detskom čísle. Gloria sa narovnala a s rukami vbok sa mračila na veľký kufor. Krútila pritom hlavou, lebo akokoľvek sa snažila, miesto pre Vanessine kovbojské čizmy v ňom nedokázala nájsť. Odtrhla oči od kopy šatstva a vecí rozhádzaných na posteli v detskej izbe a sledovala dcéru, ktorá už sedela na zemi a na nohy si natahovala čizmy. Postavila sa pred zrkadlo a obzrela sa zo všetkých strán.

„Myslíš, že som pekná, mami?“

„Samozrejme. Ako si vôbec na takú otázku prišla?“ spýtala sa Gloria s potláčaným úsmevom Každá matka si prirodzene myslí, že jej dieťa je najkrajšie na svete, no v peknej tvári Vanessy sa ešte stále odrážali črty ich predkov, pôvodných obyvateľov. Z jej dcéry

vyžarovalo akési zvláštne svetlo, žiara, ktorá ju celú objímala, a to ju robilo výnimočnou. Aj Gloria bola žena s tmavou pleťou a čiernymi očami. Mala plnú tvár a dlhé čierne vlasy, ktoré jej dcéra zdedila po nej. Pokojne teda mohla povedať, že porodila krásne dievčatko.

Opäť sa prinútila urobiť niečo s množstvom šiat, ktoré sa pokúšala zbaliť na rodinný výlet. Spolu so svojim manželom Davom, bratom Chrisom a jeho manželkou Cindy chceli stráviť predĺžený víkend vo Williams Lake, kde sa konalo ródeo Stampede. Vyznačovalo sa dlhoročnou tradíciou, ktorá siahala až do roku tisícdeväťstodvadsať. Gloriu odjakživa vzrušovala kombinácia mocných kovbojov a hudby Johnnyho Casha. Takmer všetky jeho piesne poznala naspamäť. Najviac milovala tú, ktorá sa volala Walk the line. V dobrej nálade si začala potichu spievať, zatiaľ čo prechádzala z jednej izby do druhej a zbierala veci, ktoré bolo potrebné pribaliť do batožiny, hodiť do koša na bielizeň alebo uložiť na svoje miesto.

*Ja viem, že srdce nepokojné mám,
preto si naň dobrý pozor dám.
Záväzkov svojich, tých sa nezriekam,
ja rád ťa mám, nezahýbam.*

*Je to príliš, príliš jednoduché, aby to bola pravda,
nachádzam sa stále sám, deň čo deň.
Áno, priznávam, som do teba blázon,
pretože si moja, ja nezahýbam.*

*Tak, ako je noc tmavá a deň svetlý,
stále ťa mám v mysli, nocou aj dňom.
A šťastie, ktoré som poznal, dokazuje,
že je to pravda,
pretože si moja, nezahýbam.*

Uprostred poslednej strofy ju niečie ruky objali zo-
zadu okolo pása. Gloria sa usmiala a hlavu si oprela
o Davovu širokú hrud.

„Si veľmi veselá,“ pošepol jej do ucha, „páči sa mi,
keď si takto pospevuješ. Je to sexi.“

„Hm,“ zatiahla.

„Rád by som si myslel, že za to môžem ja, ale ty už
opäť myslíš na svojho Casha.“

„Nuž, čo ti mám na to povedať. Je slávny. Bohatý.
Krásny.“ Otočila sa k Daveovi tvárou a rukami ho ob-
jala okolo krku.

„Je starý a stále na mol. Ty máš teda vkus. A vraj
krásny,“ žartoval s ňou medzi bozkami. „Na svojom
poslednom koncerte spadol z pódia.“ Tlačil sa na ňu
celým telom, až kým obaja spoločne nespadli do kopy
šatstva na posteli. Dave sa zaprel nad Gloriou o lakte
a jednou nohou kopol do dverí za ním. Tie potichu za-
padli do zárubne a oni zostali sami.

„Ahoj,“ vrátil sa k nej a pobožkal ju na pery.

„Čo to stváraš?“ zdráhala sa. „Každú chvíľu nás
môže niekto vyrušiť.“

„A nie je to vzrušujúce?“ hlas mal mierne priškr-
tený a telo napnuté. Keď jej rozopínal blúzku a odha-
lil hladkú pokožku, úplne zabudol, že v dome nie sú
sami. Iba spoza dverí sa ozýval tlmený smiech a vzdy-
chy milujúceho sa páru. Dave sa skláňal nad svojou
manželkou a božkal ju na pery. Nič nevravel a ona sa
viac nevzpierala. Napokon si ju podmanil. Táto iskra
nevyhasla ani po niekoľkoročnom manželstve, a hoci
občas by najradšej so všetkým praštila o zem, chvíle
ako táto ju ubezpečili o tom, akú veľkú chybu by uro-
bila. A čo Vanessa? Nie, tieto a podobné myšlienky si
musí raz a navždy vytĺcť zo svojej hlavy. Obaja ju
veľmi potrebujú. A ona ich predsa miluje. Oboch.
A tak sa opäť sústredila na Dava, ktorý sa v nej po-
maly pohyboval a na čelo mu vystúpili prvé kvapôčky

potu. Jemne mu ich zotrela dlaňou a privrela oči. Nechala sa unášať jeho tempom a snažila sa nemyslieť na dvere, ktoré nestihli zamknúť.

Na druhý deň vyrazili ešte za svitania. Cesta ubiehala rýchlo. Krátili si ju rôznymi hrami a Gloria niekoľkokrát obrátila posledné hity Johnnyho Casha v prehrávači. Běžový Ford Country s mahagónovými pásmi po bokoch, ťahajúc za sebou biely prívies, zišiel z diaľnice a odbočil na príjazdovú cestu smerujúcu až do kempingu pri jazere Williams Lake. Vanessina hlava vytrčala z okna a vetrom rozstrapatené vlasy jej zakrývali výhľad na svalnaté kone s lesklou srstou. Cválali po zelenej tráve a hriva im pritom nekontrolovane poletovala okolo krásne klenutých šíji.

„Pozri mama!“ vystrčila ruku z okna a prstom namierila na ohradu Stampede v blízkosti tábora.

„Nevykláňaj sa príliš!“ karhala ju z predného sedadla spolujazdca.

„Len ju nechaj, nech si užije ten krásny pohľad,“ zastala sa jej teta Cindy.

K hlavnému príjazdu do kempingu sa tiahla kolóna áut ťahajúcich za sebou obytné karavany a Ford rodiny Moodyových nebol výnimkou. Postupovali pomaly a Gloria si medzitým pripravila všetky potrebné doklady. Miestenky na parkovanie, vstupenky na rôdeo a ako prekvapenie pre Vanessu si spolu s Davom pripravili súkromnú návštevu stajní. Nedávno ich predsa navštívila zúbková víla a Vanessa svoj mliečny zub vymenila za splnenie jediného želania. Túžila si pohľadiť koňa. Gloria opäť pokrútila hlavou nad tým, aké nezvyčajné želania mala jej dcéra. Všetci jej vrstovníci sa pýšili novými hračkami či krásnymi šatami, iba ona sa chcela dotknúť zvierata.

Dave obratne zacúval na parkovacie miesto a keď vystúpil z auta, popreťahoval si všetky kosti.

„Je tu tak krásne,“ kochala sa Cindy zavesená do Chrisa, Gloriinho brata, ktorý už od včerajšieho dňa nemal dobrú náladu.

Gloria sa rozhliadla po okolitých vrchoch. Koruny stromov boli divoko sfarbené a jesenný kolorit jej vyrazil dych. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla sviežeho vzduchu a pozrela na hodinky. Bolo krátko pred desiatou hodinou ráno. O niekoľko minút sa začínajú jazdy na býkovi. Z batoha vytiahla vstupenky do Stampede a s Vanessou v jednej ruke a druhou rukou zavesenou do Dava, sa pobrali smerom k divokým zvieratám. Zavreté v ohradách, pripravené na výbeh, z nozdier vypúšťali podivné zvuky vyzývajúce na jazdu. Dávali najavo, že sú pripravené a čakali na svojich odvážnych kovbojov.

„A kedy uvidíme kone?“

„Až popoludní. Musíš byť trpezlivá,“ odpovedal Dave taktiež trpezlivo na už asi sté *kedy* svojej dcéry. Za tým nasledovalo *prečo* a nedočkavé poťahovanie rukáva.

Spoločne vystúpili na tribúnu a usadili sa v strednom rade. Napriek tomu, že slnko stálo vysoko na jasnej oblohe, vzduch bol chladný. Gloria si cez ramená prehodila pončo s indiánskym vzorom, dokonale laodiacim s jesenným obdobím vo Williams Lake, a Vanesse pritiahla zips na vetrovke až k brade. Až teraz bola spokojná a sústredila sa na otvárací ceremoniál, ktorý otvorila Judy Collins piesňou *Someday Soon*. Prvé tóny gitary sa niesli ponad hlavy divákov a tí sa pohojdávali do jej rytmu z jednej strany na druhú. Atmosféra ródea dostala správny kovbojský nádych. Judy odspievala ešte niekoľko pesničiek a potom ju v ohrade vystriedal hlavný moderátor, ktorý predstavil drsných chlapíkov. Každý z nich mal dostatok odvahy predviesť divákovi show na svojom býkovi. Ktorý z nich sa na zvierati udrží najdlhšie? A ktorý

spadne na hlinenú zem už po niekoľkých sekundách? Diváci sledovali súboj mužov s ostrohami v napätí a so zaťatými päšťami, keď sa uprostred predstavenia Chris nahol k svojej sestre a dotkol sa jej ramenom. Naklonil k nej hlavu a cez hučiaci dav jej zakričal do ucha: „Neskôr s tebou potrebujem hodiť reč!“

„Čože?“ Gloria sa k nemu naklonila tesnejšie.

„Že sa chcem s tebou porozprávať!“

„Teraz?“

„Nie. Potom. Dáme neskôr zopár drinkov?“

Gloria k nemu otočila hlavu. S bratom mali blízky vzťah a z jeho výrazu tváre pochopila, že by si mala robiť starosti. Chytila ho za ruku a prikývla hlavou. „Isteže.“

Po jazde na býkoch nasledovala ďalšia disciplína, ktorá by sa zjednodušene dala nazvať: chytenie teliatok do slučky. Je to technicky najnáročnejšia disciplína z celého ródea a mohlo by sa povedať, že najsledovanejšia. Gloria si všimla, že tribúna sa zaplnila takmer do posledného miesta. Z batohu vytiahla ďalekohľad, priložila si ho k očiam a zaostrila. Sledovala hory naokolo, kone uviazané neďaleko jazera a pohľad jej zaletel aj medzi hostí. Preletela tribúnu a potom sa vrátila späť k jedinému miestu, ktoré z neznámeho dôvodu upútalo jej pozornosť. Najskôr si myslela, že sa jej to iba zdalo, preto odložila ďalekohľad a opäť sa sústredila na kone a malé teliatka unikajúce pred slučkami lán. Chcelo to veľa praxe a trpezlivosti, pomyslela si. Každý z kovbojov sa sústredil na krk malého zvierata, zatiaľ čo vysoko na koni krútil lasom. S rukou zdvihnutou dohora sa oháňal veľkým okom a len čo zavetрил príležitosť, zahnal sa a laso letelo smerom k unikajúcemu zvieraťu. Keď sa akcia podarila, kovboj utiahol slučku a malé teľa skrotil. Gloria si nebola celkom istá, či jej zvierata bolo ľúto, alebo jej neprijemný pocit spôsobovala

osoba sediaca na druhej strane tribúny. Opäť vzala do rúk ďalekohľad a vyhľadala miesto, na ktorom sedel neznámy muž. Nevidela mu dobre do tváre a bola si celkom istá, že ak by ho stretla na ulici, prešla by bez povšimnutia okolo neho. Lenže neprijemné zimomriavky na zátylku jej spôsobovali zlú predtuchu, lebo aj on mieril svojím ďalekohľadom priamo na ňu. Prečo si ju tak detailne obzerá? Alebo sa azda mýlila? Zamračila sa a opäť sústredila pozornosť na svoju rodinu.

„Ideme sa navečerať a potom sa pridáme k sprievodu, čo ty na to?“ dotkol sa jej Dave, na ktorého takmer zabudla. Jej myšlienky sa sústredili na pohľad upretý smerom k nej a Chrisa, ktorý sa s ňou potreboval o niečom porozprávať. Všetci spoločne odišli do reštaurácie s barom, ktorá sa volala Javorový list. Rozvoniavala po grilovaných stehienkach a pive. Williams Lake sa počas dňa zaplnilo turistami, ktorí postávali popri krajniciach ciest a tlačili sa na rozostavané zábrany po okrajoch chodníka. Mestom prechádzal slávnostný sprievod kapiel a hudobníkov. Zvuky bicích nástrojov sa prelínali jeden cez druhý a ľudia tleskali od radosti. Bola to slávnosť, ktorá mala svoje tradície a pôvodní obyvatelia si na tradície potrpeli. Boli na ne pyšní.

„Dave, čo keby ste spolu s Cindy vzali aj Vanessu a išli sa pozrieť na sprievod?“ navrhla Gloria. „Potrebujem byť s Chrisom chvíľu sama.“

Dave prikývol a hoci Cindy sa zdráhala, napokon privolila. Chcela zostať s Chrisom, lebo sa bála, že na chvíľu nebude mať veci pod kontrolou. V ich manželstve sa stalo veľa vecí a ona sa nedokázala zmieriť s tým, že jej muž sa so všetkým zdôveruje svojej sestre. Žiarlila na ich blízky a dôverný vzťah. Gloria sa rozlúčila so svojou dcérou a dala jej príkaz, aby poslúchala ocka a tetu Cindy. Dave ju pobožkal na ústa

a prikázal jej, aby sa poponáhľala a nenechala si ujsť celý sprievod.

„Sľubujem. O pol hodiny sa stretneme pri veži s hodinami.“ Vyprevadila ich pohľadom a rozhliadla sa po malej a útulnej reštaurácii s dreveným obloženíím. Opäť ju premkol nepríjemný pocit, ktorý ju donútil obzrieť sa okolo seba. Keď tak urobila, dôvod cítiť sa sklúčene nenašla. Striasla zo seba imaginárny pár neznámych očí a so svojim nepríjemným pocitom sa nikomu nezdôverila. Možno aj muž s ďalekohľadom bol iba výplodom jej fantázie. Možno vôbec nenesledoval ju.

„Ďakujem, že si si našla chvíľu.“ Chris znel ustarane a obom objednal po malom pive. Kanadské pivo jej chutilo.

„Čo sa deje braček? Znieš naozaj hrozne.“

„Neviem, Gloria, ako ti to povedať. Skôr než dobrého poslucháča budem potrebovať dobrú radu. Aby som bol konkrétnejší, radu na nezaplatenie,“ chodil okolo horúcej kaše.

„A v čom ti môžem poradiť?“

„Ako opustiť Cindy.“

„Čo?“ zhĺkla nahlas a náhle sa spamätala. Pochopila, prečo si Chris vybral Javorový list, aby jej oznámil svoje plány. Tu nebol priestor na teatrálnu divadielka ani hlasné výčitky, ktoré mu tak často robila. „Prečo?“ spýtala sa opäť, tentoraz mala svoj hlas pod kontrolou. Gloria bola žena, ktorá vyznávala tradície, podobne ako jej predkovia. Nikdy preto nepredpokládala, že ich rodinu postretne niečo ako rozvod či rozpad rodiny.

„Stále sa nám nedarí založiť rodinu. A Cindy je taká nešťastná.“

„Miluje ťa.“

„Veď aj ja ju. Necháp ma zle, nie som žiadny hulvát, čo zdupká pri prvom probléme.“

„Teda?“

„Že to nie je náš prvý problém. Máme ich niekoľko a keby sme tu teraz neboli s vami, pravdepodobne by sme sedeli doma a hádali sa. Bezvýsledne. Hádzali by sme po sebe riad, trieskali dverami a napokon by sme zaspali v oddelených spálňach ako už niekoľko mesiacov. Navonok by sme pôsobili ako šťastný manželský pár.“

„Chris,“ Gloria ho súcitne pohladila po dlani, ktorou zvieral orosený pohár, a premýšľala, kde má ich manželská kríza korene. Nič sa nedeje len tak pre nič za nič. „Netušila som, že je to až také zlé,“ povedala a opäť sa rozhliadla naokolo. Teraz už bola presvedčená o tom, že neblúzni. V zadnom kúte pri bare sedel muž, ktorý ju uprene sledoval. Premýšľala, či je to ten istý, ktorý na ňu mieril ďalekohľadom. Ich pohľady sa na chvíľu spojili a v tom okamihu mala pocit, že sa udusí.

Napokon sa odhodlala a nenápadne pošepala Chrisovi: „Neobzeraj sa, ale mám pocit, že odkedy sme tu, niekto ma sleduje.“

„Fíha, sestrička má nového nápadníka?“

„To nie je vtipné.“

„Prepáč, ale trápnyimi vtipmi zväčša maskujem svoj žiaľ.“

Gloria na neho pozrela so smiechom v očiach, no hoci tie sa smiali, zvyšná časť jej tváre v sebe odzrkadľovala starosti.

„Tak teda dobre, zaplatíme a poberieme sa pohľadať tých troch. Cindy je už iste nervózna, kde toľko trčím.“

„Nedoriešili sme tvoj problém.“

„To nič. Veď ja už na niečo prídem,“ zdvíhal sa na odchod.

„Chris,“ zastavila ho jeho sestra. Naozaj si o svojho brata robila starosti. „Ak cítiš, že musíš odísť, potom

to urob. No neunáhli sa. Cindy je skvelá žena a miluje ťa.“

„Cindy je nešťastná a ja neviem, ako to napraviť. Čítim sa neschopný.“

„Nie. Si skvelý. Som tu pre teba.“ Teraz mu už dovolila zaplatiť a spoločne vyšli do hlučného davu. Hudba sa niesla ulicami, sprievod pochodoval a predvádzal sa v najrôznejších kostýmoch.

„Drž sa za mnou,“ prikázal jej Chris a na chvíľu pustil jej ruku, aby si mohol zapnúť zips na vetrovke. Slnko zapadlo a ešte viac sa ochladilo. Tmu nad Williams Lake rozrážali svetlá ohňostroja a lampy, ktoré sa rozžiarili za oknami klasických budov.

„Už ich vidím, tam sú!“ zakričal Chris na Gloriu a otočil sa vzad s vedomím, že kráča za ním. „Gloria!“ Nikde ju nevidel. „Gloria!“ zvolal ešte hlasnejšie a krk natiahol ponad dav v nádeji, že v ňom zazrie žiarivé farby jej ponča. Lenže Gloria nikde nebola. Obzeral sa dookola, točil sa okolo vlastnej osi a napokon usúdil, že ak sa jeden druhému stratili z dohľadu, bude najlepšie, keď sa stretnú pod vežou s hodinami, ako boli dohodnutí. Možno tam dokonca bude skôr než on, pomyslel si a pobehol. Čoskoro uvidel Cindy a malú Vannessu, ako sedí na Davových ramenách s hlavou vyvrátenou k ohňostroju.

„Ahoj!“ pozdravil všetkých.

„Kde je Gloria?“ spýtal sa Dave.

„Stratila sa mi niekde v dave. Počkáme tu na ňu,“ prešľapoval z nohy na nohu a z úst vypúšťal bielu paru.

Prešlo niekoľko minút a Gloria stále neprichádzala. Dave začínal mať zlé tušenie. Zložil svoju dcéru z ramien a prikázal Cindy, aby ju nespúšťala z dohľadu. Poslal ich smerom k privesu a sám sa pobral, odkiaľ pôvodne prišiel Chris.

„Kam ideš?“

„Idem ju hľadať. Je tu toľko ľudí, že pokojne mohla zablúdiť,“ narážal na Glorii slabý zmysel pre orientáciu.

„Idem s tebou,“ ponúkol sa Chris a Dave prikývol. Mal plnú hlavu svojej manželky a v žalúdku nepríjemnú predtuchu, ktorú nedokázal vysvetliť. Spoločne sa predierali sprievodom, zopárkrát sa dokonca oddelili a potom zišli, aby pokrútili hlavami na znak toho, že ani jeden z nich ju nevedel nájsť.

„To sa na Gloriu vôbec nepodobá,“ skonštatoval Dave.

„Ja viem,“ súhlasil jeho švager, „je to prinajmenšom zvláštne. Možno šla priamo k autu a sedí v prívese.“

„Máš pravdu, poďme tam.“ Dave sa takmer rozbehol smerom, kde parkoval svojho Forda. Prudko otvoril dvere prívesu a vbehol dnu. „Gloria!“ obzeral sa po malom priestore. Na volanie jej mena nedostal žiadnu reakciu.

„Nie je tu,“ zaznela iná odpoveď. Cindy sedela na lavici za jedálenským stolom a vedľa nej podriemkala Vanessa. Do šľaka! Zahromžil v duchu a opäť vybehol do tmy. Nech sa prepadne pod zem, ak svoju manželku nenájde. Bolo to, akoby sa po nej zľahla zem.

Desať kilometrov západne od Williams Lake viedla stará železničná trať, ktorá väčšinou slúžila na prepravu dreva a každý deň ju obchádzali dvaja službukonajúci lesníci. Ich služba nebola nijako jednotvárna a často sa stalo, že z odstavených vagónov vyhánali bandy mladých pubertiakov, ktorí hľadali súkromie, kde by mohli vyskúšať zakázané. Bolo dobre, že spoločnosť im robili dvaja nemeckí ovčiaci s lesklou srstou a ostrými zubami. Kým nevydali pokyn k útoku, boli to mierumilovné zvieratá, verné a oddané. Lenže

v to skoré ráno, dvadsiateho piateho októbra tisícdeväťstošesťdesiatdeväť, ani jeden zo psov nebol vo svojej koži. Obaja sa držali pri nohách svojich pánov, no čím bližšie boli k zanedbanej trati, tým nervóznejšie vrčanie vychádzalo z ich papúľ. Keď vrčanie prerástlo do neúprosného štekania, odtrhli sa od nôh lesníkov a stratili sa niekde v lese. Obaja chlapi tušili, že psy niečo našli, no to, čo im udrelo do očí, keď zvieratá dobehli, im na tvárach spôsobilo vydesený výraz plný odporu. Jeden z nich sa preto musel otočiť a vyvrátiť raňajky pod najbližší strom. Vedľa trate ležalo v kaľuži krvi zohavené telo mŕtvej ženy.

Dave Moody sedel v malej, drevom obloženej kancelárii komisariátu Kráľovskej kanadskej jazdnej polície na Borland Street vo Williams Lake. Za mahagónovým stolom oproti nemu si komisár nervózne trel bradu a premýšľal nad jeho slovami.

„Takže vy tvrdíte, že vaša manželka sa jednoducho stratila?“ spýtal sa tretí raz za poslednú hodinu, ktorú tam Dave Moody strávil. Bol nervózny z toho, že vec sa nehýbala podľa jeho plánov.

„Pri všetkej úcte, pán komisár, ale vy ma nepočúvate. Nepovedal som, že sa jednoducho stratila. Bola so svojím bratom v Javorovom liste. Spoločne odtiaľ odišli a na chvíľu sa jeden druhému stratili z dohľadu. Myslel si, že je stále za ním, no keď sa otočil, už tam nestála. Odvtedy sme ju nevideli.“

„Nevideli ste ju celú noc.“

„Presne tak.“ Dave robil, čo bolo v jeho silách, aby ovládol svoj hnev. „Neprišla k veži s hodinami, kde sme sa mali stretnúť, nevrátila sa ani do nášho prívesu. Hľadal som ju celú noc, verte mi. Nespál som.“

„Verím vám, pán Moody. No osoba musí byť nezvestná štyridsaťosem hodín, aby sme po nej mohli vyhlásiť pátranie.“

„To znie ako celá večnosť,“ povedal rezignovane. Chcel kričať, cítil hnev a vzdor, no keď otvoril ústa, vyšlo z neho iba tiché: „Rozumiem.“

„Je to ale veľmi nezvyčajná situácia, pán Moody,“ komisár sa opäť rozhovoril, „niečo také sa nám ešte počas ródeových slávností Stampede nestalo. Mali sme zopár výtržností a potýčok medzi miestnymi chlapcami, no nik nám doteraz nenahlásil nezvestnú osobu.“ Rekapituloval nahlas komisár a v Davovi začala svitať nádej. Možno predsa len platí pravidlo, že trpezlivosť ruže prináša. Gloria mu neschádzala z mysle. Chodil po Williams Lake celú noc. Spolu s Chrisom nazreli do každého obchodu, ktorý bol počas noci otvorený. Pýtali sa v moteloch a s fotografiou z peňaženky prechádzal od karavanu ku karavanu s nádejou, že niekto súhlasne prikývne hlavou. Ani na svitaní nebol o nič múdrejší. Spolu s Chrisom si sadli na schodíky privesu a všetci spoločne si lámali hlavu nad Gloriiným zmiznutím.

Z úvah o jeho nezvestnej manželke ho vytrhlo drncanie vidlicového telefónu. Bol to starý čierny aparát, no ešte vždy slúžil svojmu účelu. Komisár sa ospravedlnil a zodvihol slúchadlo. Chvíľu pozorne počúval, občas venoval pohľad Davovi, a občas hľadel do mahagónového stola. Dava sa opäť zmocnila zvláštna predtucha. Potýkal sa s ňou už od včerajšieho večera a zdá sa, že v dnešné skoré ráno sa naplnila. Komisár položil slúchadlo do vidlice a oprel sa o operadlo stoličky. Chvíľu zvažoval, ako Davovi oznámiť správu, ktorú sa práve dozvedel. Nemohol to už ďalej odďaľovať. Bolo jeho povinnosťou mu tú správu povedať.

„To boli naši miestni lesníci,“ začal opatrne, „vedľa trate, asi desať kilometrov západne odtiaľto, našli telo ženy. Podľa popisu by to mohla byť vaša manželka, no pokiaľ telo neidentifikujeme, nič nemôžeme s istotou potvrdiť.“

„Vravíte telo?“

„Áno, pán Moody. Práve ho prevádzajú do márnice v nemocnici v centre mesta, kde bude podrobené detailnému, hm, akoby som to, preskúmaniu,“ dokončil.

Dave sklonil hlavu do dlaní a niekoľkokrát zhlboka predýchal práve utrpený šok. Neveril, že telo tej ženy patrí Glorii. Nie, istotne to nebola ona. Nemohla byť. Veď predsa, čo by robila desať kilometrov od Williams Lake? Keď sa opäť vrátil do reality, prikývol. Dal tým komisárovi znamenie, že rozumie všetkému, čo práve od neho počul. O hodinu neskôr identifikoval telo svojej mŕtvej manželky. Bolo znásilnené, zbité a príčinou vykrvácania z utržených rán zomrela. Podľahla a on v tej chvíli urobil to isté.

O niekoľko dní neskôr, keď jej telo previezli domov a pochovali, Dave Moody otvoril noviny, ktoré sa zaoberali jej záhadnou smrťou. Prinášali článok, ktorý opisoval, ako sa nevinný víkend s rodinou premenil na nočnú moru. Napriek niekoľkým podozrivým nebol nikto z vraždy Glorie Moodyovej obvinený. Vypočúvali jej brata Chrisa, ktorý povedal, že Gloria sa mu zdôverila s tým, že ju sleduje neznámy muž. Obzeral si ju v reštaurácii Javorový list, lenže nikto ho nikdy nenašiel. Ani sám Chris nedokázal polícii opísať vzhľad toho muža. Nemohol. Nevenoval jej pozornosť, keď mu o tom povedala. Teraz si od výčitiek a zúfalstva trhal vlasy. Prečo len musel byť zahľadený sám do seba? Pre svoje vlastné zúfalstvo prehliadol jej strach. Cindy, Chrisova manželka a Gloriina švagriná, sedela na polícii niekoľko hodín, no jej žiarlivosť na blízky vzťah, ktorý súrodenci mali medzi sebou, na zatknutie nestačila. Sama Gloriu zabiť nemohla, lebo vtedy šesťročná Vanessa bola jej jediným a zároveň istým alibi. Najomný vrah sa nikdy nepotvrdil.

Smrť Glorie tak zostala navždy nevyriešená. O niekoľko rokov neskôr bola označená za prvú obeť zo série vražd dievčat, ktoré sa udiali na úseku Diaľnice slz číslo šesnásť.